

kunne indbringe, formindskes, kan siges at ligge indenfor Regjeringens Bemyndigelse, thi til at afhænde Domainer skal jo Regjeringen søge Rigsdagens Samtykke. Nu siger den ærede Minister vel, at det ikke er nogen Afhændelse, men kun et Leiemaal paa 30 Aar. Dette indrømmer jeg er formelt rigtigt; men det er et Leiemaal, hvorved man har tilladt Opførelsen af en grundmuret Bygning paa det ubleiede Terrain, og det kan da ikke være Meningens om 30 Aar at tage denne Tillæbelse tilbage, thi det vilde være en altfor stor Ubillighed imod det Selskab, til hvilket man har bortlejet Terrainet. Der er altsaa i Virkeligheden definitivt disponeret over et Areal, som nu reiligt maa betragtes som en Domaine. Jeg vil imidlertid, som sagt, ikke gjøre nogen Indbending imod den Afhændelse, der engang er skeet, men jeg mener kun, at den ikke har været i god Samklang med den ifjor givne Lov, og at der altsaa vel kunde være Anledning til at sikkre sig imod fremtidige lignende Afhændelser af Arealer, som kunne være mere og mindre værdifulde, og hvis Benyttelse paa saadan Maade kunde have større eller mindre Indflydelse paa den senere Salgspris.

Krieger: Ja, jeg gjentager, at jeg for min Deel aldeles ikke vil indlade mig paa en virkelig Prøvelse af det ganske sikkert tvivlsomme Spørgsmaal om Grændserne for Regjeringens Bemyndigelse i den her omhandlede Retning. Jeg har af forskjellige Grunde ikke villet indlade mig paa dette Spørgsmaal; det foreligger slet ikke til Afstemning, det er slet ikke det, der skal afgjøres ved Voteringen. Spørgsmaalet er, om en Anmærkning om et Forhold som det foreliggende skal have sin Plads i Finantslovsforlaget mod Ministerens Indsigelse, om den i alt Fald skal have en saadan Form som den, der nu foreligger. Jeg kan nemlig ikke Andet end atter fremhæve det Synspunkt, som jeg før gjorde gjældende om det legislativt Hensigtsmæssige, og at det ikke forekom mig klart, at den ærede Krigsminister ikke skulde kunne modtage en Bestemmelse, som, uden at indlade sig enten paa en Billigelse eller en Misbilligelse af den Disposition, der allerede var foretaget, kun indeholdt en lempelig Tilfjendeg-

velse med Hensyn til, hvorledes der vilde være at forholde i den korte Mellemtid, i hvilken Spørgsmaalet om en Ordning med Kjøbenhavn's Communalbestyrelse henstod uafgjort. Jeg fremhævede ikke dette af Hensyn til Landsthingets Stilling, thi jeg troer, at det efter Ministerens Opfordring af formelle Grunde vil votere for den omstridte Anmærknings Udelæbelse, men jeg gjorde det, fordi jeg vel kunde tænke mig, at Sagen paa et senere Stadium muligt kunde stille sig noget anderledes, og jeg vilde da udtryffeligt have nævnt, at det, som der vel kunde lægges Vægt paa, neppe er, om Grændsen skal sættes ved eet Aars Opsigelse, men det maatte vel komme an paa en Betryggelse for, at Regjeringen, indtil det viste sig, om der kan opnaaes en Overenskomst med Communalbestyrelsen, ingen Disposition vilde træffe, som væsentlig forrykkede det bestaaende Forhold. Hvad navnlig de Dispositioner angaaer, som ere blevne fremhævede, s. Ex. ligeoverfor Tivoli og Kongens Club, saa kan jeg ikke see rettere, end at der, hvis der da ikke skulde være ganske mærkelige skjulte Omstændigheder, som jeg ikke kan see, hvilke skulde være, meget godt alligevel maatte kunne tages alle de Bestemmelser, som man ansaae for hensigtsmæssige, hvad enten man nu vilde knytte dem til en Opsigelsesfrist af eet, to eller tre Aar, eller hvorledes man vilde ordne Forholdet. Det hele Forhold maa nødvendigviis beroe paa en billig Overenskomst, hvorved Regjeringen aabenbart er den, der har Magten. Videre skal jeg ikke udtale mig om Sagen i Almindelighed; personlig stemmer jeg nu i Overensstemmelse med de Regler, Landsthinget pleier at følge, for at udelade Anmærkningen.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Affnit, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Forslag af Krigsministeren:

Til § 10.

Anmærkningen til Nr. 8: „Om de . . . Barsel“ udgaae.

vedtoges eenstemmig med 53 Stemmer.